

Vreemder

Vrees niet duet

Deel 2

Copyright 2024 Cecilia Campos

Alle rechten voorbehouden.

Dit werk is beschermd door het auteursrecht en mag niet zonder schriftelijke toestemming van de auteur in zijn geheel of gedeeltelijk worden gereproduceerd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of op welke wijze dan ook worden verspreid, gedistribueerd of openbaar gemaakt, behalve zoals toegestaan onder de geldende wetgeving inzake auteursrechten.

De inhoud van dit boek is uitsluitend bestemd voor persoonlijk gebruik. Elke vorm van commerciële reproductie of verspreiding van dit werk zonder voorafgaande schriftelijke toestemming is strikt verboden.

Inhoudsopgave

1 - Vrijgezellenfeest.....	1
2 - Engel van mij.....	17
3 - Alles.....	31
4 - Veranderd.....	42
5 - Leider van de wereld.....	54
6 - Hitte.....	68
7 - De engel.....	78
8 - Gevaarlijk.....	90
9 - De marteling.....	101
10 - De piano.....	109
11 - Art.....	119
12 - De bruiloft.....	129
13 - De ontvoering.....	139
14 - De jacht.....	150
15 - Zuur.....	163
16 - Het spelletje.....	175
17 - Orpheus' huis.....	191
18 - Mijn slaaf.....	199
19 - Het monster.....	209
20 - De klif.....	219
21 - Het gesprek.....	231
22 - Ferrero Rocher.....	245
23 - De rode lijn.....	259
Nawoord.....	282

'Geen mens is vrij die geen meester is over zichzelf.'

Epictetus

Synopsis

Ik dacht dat ik mezelf had gevonden in de armen van een vreemdeling. De man die me mijn wildste kant liet ontdekken en me hielp die te omarmen.

Bij hem voelde ik me veilig, ondanks dat ik bijna niets over hem wist. Hij leerde me dat zolang ik mijn angst onder controle hield, ik veilig zou zijn. Maar daardoor veranderde mijn vijand van tactiek.

Opeens bevond ik me in een wereld die ik niet kende, waar alles anders en onbekend was. Mijn leven stond volledig op zijn kop, en niets zou ooit meer hetzelfde zijn.

Net toen ik dacht dat het niet vreemder kon worden, stond ik voor een keuze die alles veranderde. Daar ontdekte ik dat veilig zijn niet hetzelfde is als vrij zijn. En vrij zijn niet hetzelfde is als gelukkig zijn. En dat er uiteindelijk maar één manier is om echt vrij te zijn.

Muziek

Tijdens het schrijven van het *Vrees niet* duet was muziek een belangrijke bron van inspiratie. De emoties, de sfeer en de kracht van de nummers hielpen me om de werelden van de personages tot leven te brengen.

Wil je ook de muziek horen die me begeleidde tijdens het schrijven? Volg dan deze link naar de Spotify-afspeellijst: <https://spoti.fi/3XV8cG9>

1 - Vrijgezellenfeest

Adem

Ik ben geïrriteerd. Hoewel ... geïrriteerd is niet precies het juiste woord. Ik ben een klootzak. Ja, dat is het. En het is geen tijdelijke bui; tegenwoordig loop ik constant rond als een klootzak. Maar kan ik er echt iets aan doen dat mensen me tot op het bot irriteren? Ik heb zelfs het gevoel dat ze het stiekem leuk vinden dat ik me zo gedraag. Anders zouden ze toch niet zo hun best doen om me steeds weer op de kast te jagen? Toch?

De kunstmatige intelligentie die altijd mijn steun en toeverlaat is, is fantastisch, maar op dit moment... nu ze me onderbreekt tijdens een belangrijk gesprek met mijn moeder, en dat ook nog op mijn vrije dag, zou ik haar wel kunnen wurgen. Met een strakke greep om mijn telefoon vertel ik haar precies hoe ik over de situatie denk: "Het kan me echt geen bal schelen dat een gestreste, arrogante journalist me vandaag wil spreken over The Line. Ik heb al tientallen journalisten te woord gestaan over dat hypermoderne stadsontwerp, en ze stellen nooit de juiste vragen. Geen enkele journalist heeft me bijvoorbeeld gevraagd waarom de stad in een rechte lijn gebouwd wordt. Nog erger: niemand heeft het ooit gehad over de symbolische betekenis van zo'n uniek ontwerp. Het is het duurste bouwproject ooit - natuurlijk zit het vol symboliek! Dus doe me een plezier en zeg tegen hem dat ik hem terugbel als het me uitkomt. En ik heb geen idee wanneer dat zal zijn. Als hij daar problemen mee heeft, kan hij maar mooi op mijn ballen zuigen als compensatie. Duidelijk? Kun je dat voor me doen?"

Zonder op een antwoord te wachten, druk ik op de rode knop.

Met een zucht leg ik mijn device op de salontafel en zet mijn handen op mijn heupen. Ik weet maar al te goed dat ik net mijn geduld verloren heb, en dat maakt je zwak. Als je je geduld verliest, laat je iedereen zien dat je jezelf niet kunt beheersen. Dat je je emoties niet in de hand hebt. En als je je emoties niet kunt beheersen, hoe kun je dan iets anders beheersen? Het is kinderachtig. Het verstoort je oordeel. Je kunt geen goede beslissingen nemen als je emotioneel bent. Iedereen ziet het. Iedereen weet het.

Gefrustreerd zucht ik en vraag: 'Verdomme, moeder, heb je iets tegen deze vreselijke hoofdpijn?' Het voelt alsof mijn hoofd elk moment kan exploderen. Vanuit mijn ooghoek zie ik haar ogen groot worden. Ze heeft er nooit tegen gekund als ik me zo onbeschoft uitdruk en laat zien dat ik mijn emoties niet onder controle heb. Maar op dit moment kan me dat echt niets schelen.

Zonder op haar antwoord te wachten, pak ik de draad van ons gesprek weer op, precies waar het zo abrupt werd onderbroken: 'Sofia en ik moeten trouwen. Voor onze bloedlijn. Voor het voortbestaan van onze regering...' mijn moeder, gehuld in haar op maat gemaakte witte broekpak, kijkt me aan met haar tijdloze schoonheid en die onvermurwbare, stoïcijnse blik.

Haar blik, een mix van teleurstelling en onverschilligheid, maakt me bijna gek. Maar ik moet mijn frustraties ergens kwijt, en zij is de enige aan wie ik ze kan uiten.

Ik ijsbeer heen en weer, mijn woorden sneller dan mijn gedachten. '... u hebt mij zo opgevoed. En Sofia ... zij is op dezelfde manier grootgebracht. We zijn voor elkaar gemaakt. Letterlijk. Ons DNA, onze cultuur, onze waarden en normen - alles, maar dan ook alles aan ons past perfect bij elkaar ...' ik merk dat mijn emoties de overhand krijgen en haal diep adem om mezelf in toom te houden. Zo vlak voor mijn bruiloft is niet het moment om tegen mijn moeder uit te barsten, '... ik weet heel goed wat er op het spel staat. Ons voortbestaan. Onze manier van leven. Onze hele wereld ...' terwijl

ik met een hand op mijn heup sta en de ander wild door de lucht zwaait, blijft mijn moeder me aankijken met diezelfde verveelde blik. En dan vraag ik me af: waarom sta ik hier eigenlijk wanhopig mijn gevoelens duidelijk te maken? Het is niet alsof zij er iets aan kan veranderen. Net als ik zit zij gevangen in een leven dat voor ons is uitgestippeld, met alles wat een mens zich kan wensen. We hebben alles. Wat wil ik nu eigenlijk nog meer? Wat valt er nog te verlangen als je al alles hebt?

Ik schud gefrustreerd mijn hoofd, snap niets meer van mezelf, en trek met mijn vingers mijn rechterwenkbrauw strak. Een gebaar dat ik in het openbaar nooit mag maken, omdat ik er dan gefrustreerd uitzie - en ik kan me niet permitteren om ook maar één emotie te tonen. Ik. De toekomstige leider. De man die ons naar de nieuwe wereld moet leiden.

De vrouw die me op de wereld heeft gezet, staat op en loopt met een afwijzend handgebaar naar me toe. 'Wind je toch niet zo op, lieverd, en bekijk het niet zo somber allemaal. Je weet wat losgeslagen emoties en ongecontroleerde gedachten kunnen veroorzaken...' ze komt dichterbij en legt een geruststellende hand op mijn schouder, '... het doet me pijn om je zo te zien, zoon van me.' Haar woorden klinken kalm, maar ze voelen leeg, alsof ze zichzelf dwingt iets troostends te zeggen. Soms vraag ik me echt af of ze nog in staat is iets te voelen.

Toch stort ik mijn hart uit, hopen dat het iets uitmaakt: 'Vanaf mijn eerste ademhaling is het overduidelijk dat er maar één reden is voor mijn bestaan. Slechts één reden. Ik besta voor onze rijkdom. Onze macht. Onze bloedlijn. En als ik daarvoor mijn gevoelens moet onderdrukken, dan is dat maar zo. Hoe ik me voel, wat ik persoonlijk wil - mijn gevoelens ... die heb ik nog steeds, moeder, al zou je dat liever anders willen zien. Ze doen er niet toe. Ze zijn waardeloos. Net als mijn verlangens.'

Agatha, zo heet mijn moeder, begint nu haar geduld te verliezen: 'Nou, nou, Adem, nu is het wel genoeg geweest. Onze plannen beslaan eeuwen. Honderden, nee, duizenden jaren van opoffering en hard werken gaan verloren als jij deze stap niet zet. Vandaag zou een mooie dag moeten zijn. Leef je uit, doe wat je wilt met wie je maar wilt. Geniet van je vrijgezellenfeest. En zorg ervoor dat je hoofd en hart morgen op de juiste plek zijn, als je trouwt met de enige vrouw op aarde die past bij de agenda.'

'De agenda. Dat is het enige waar u om geeft, nietwaar?' Mijn stem trilt nu. Het voelt alsof ik weer dat kleine kind ben, in plaats van de machtigste man op aarde. Een man met eindeloze verantwoordelijkheden, verantwoordelijkheden waar niemand ooit naar gevraagd heeft of ik ze wel wil dragen. En toch, vreemd genoeg, wil ik het wel. Het kan niet anders zijn. Ik ben zo gemaakt om het te willen. Als je ergens voor gemaakt bent en je wilt dat ook zijn, ben je dan wel jezelf? Of ben je simpelweg wat iemand anders wil dat je bent? En als ik dat niet zou zijn, wie zou ik dan wel zijn?

Plots wordt er snel op de deur geklopt, maar zonder op antwoord te wachten wordt de deur meteen opengeduwd. Het is onbeschoft om zo binnen te stormen, maar mijn beste vriend heeft dat recht verdiend dankzij zijn rol binnen de agenda en de status die daarbij hoort. Memphis verschijnt in de deuropening met zijn nieuwsgierige blik, onschuldige ogen, chocoladekleurige teint, eeuwige babyface en de altijd opgetrokken wenkbrauwen: 'Zo, daar ben je! En? Ben je klaar voor het grootste feestje van je hele leven, mi beste?' In een typisch Memphis-gebaar knipt hij ongeduldig met zijn vingers en loopt doelgericht naar ons toe. Zodra hij ons bereikt, wrijft hij enthousiast zijn handen op elkaar, hoewel hij verdomd goed weet hoe ik me voel over deze hele situatie. Klote.

Mijn tweelingbroer volgt hem, met een ondeugende blik die meteen verraadt dat vanavond een avond wordt die we niet snel zullen vergeten. Hij is zo zorgeloos. Zo onverantwoordelijk. Er wordt nooit

iets van hem verwacht. Hij kan altijd doen en laten wat hij wil. Ik heb hem altijd bewonderd om zijn talent voor sport, zijn moeiteloze glimlach en zijn aanstekelijke lach. Hij was altijd het zonnetje in huis, degene die zichzelf uit elke benarde situatie wist te praten, verdwaalde dieren redde en moeiteloos door het leven danste.

Sinds hij die speciale eenheid van het leger heeft opgezet die officieel niet bestaat, heeft hij geen vaste baan meer, en eerlijk gezegd weet niemand wat hij de hele dag doet. Elke keer dat ik hem zie, voel ik diezelfde steek van jaloezie, maar ik duw het weg. Ik houd van hem. Hij is mijn broer. We hebben een band die niemand echt begrijpt. Hij is mijn bloed, en ik weet dat hij er altijd voor me zal zijn, wat er ook gebeurt. Zelfs al zijn we elkaars tegenpolen. Ik haat het dat ik jaloers op hem ben. Het voelt zo zwak.

Hij slaat een arm om mijn schouders, trekt me weg van onze moeder en zegt: 'Kom op, broertje...' hij noemt me altijd broertje, ook al ben ik de oudste '... je moet je echt even omkleden. Vanavond wordt wild, maar een gympak gaat echt niet werken waar wij naartoe gaan.' Hij bekijkt me met een opgetrokken wenkbrauw, en ik realiseer me hoe ongepast ik eruitzie. Eerder vandaag was ik gefrustreerd van de loopband afgesprongen en, nog bezweet, hier naartoe gekomen, naar mijn moeders buitenverblijf in Turkmenistan. Ik was zo geagiteerd dat ik er niet eens aan had gedacht om me een beetje fatsoenlijk te maken voordat ik haar onder ogen kwam.

Memphis en mijn broer Aristoteles hebben duidelijk hun best gedaan om er voor mijn vrijgezellenfeest piekfijn uit te zien. Ze zijn allebei net geschoren en zien er pico bello uit in hun zwarte smokings die waarschijnlijk duurder zijn dan een klein eiland. Memphis heeft voor de gelegenheid zijn duurste horloge uit de kluis gehaald, de Graff Pink, met die roze diamant. Hetzelfde horloge dat hij me vorig jaar voor mijn verjaardag heeft gegeven. Ze hebben duidelijk alles uit de kast gehaald om er geweldig uit te zien, wat me vertelt dat ze iets groots van plan zijn.

Mijn moeder lijkt opgelucht nu ons ongemakkelijke gesprek is onderbroken en wuift ons weg met haar handen: 'Inderdaad. Ga, ga. Vanavond is vanavond. Morgen is morgen. Veel plezier, jongens! Maar hou het wel veilig, hè?'

'Natuurlijk, mevrouw,' mompelt Memphis terwijl hij ons volgt, maar hij kijkt grijnzend naar de grond. Dat doet hij altijd als hij liegt. En zijn Jamaicaanse accent maakt zijn formele toon nog eens extra belachelijk.

'Ja, broertje van me ...' mijn jongere broer kijkt me aan met die typische blik, die blik die hij altijd heeft als hij iets ongepast gaat zeggen, '... je gaat trouwen met een van de mooiste en slimste vrouwen ter wereld, en ze aanbidt je. Er zijn wel ergere dingen in het leven, maat, dus waarom maak je je zo druk?'

'Ja, dat jij dat niet snapt, Aristoteles, verbaast me niks. Gelukkig hoeft jij het ook niet te snappen,' zeg ik zuchtend. Hij is de jongste, hij mag genieten en zich nergens druk om maken. Ik ... ik voel de druk van de hele wereld op mijn schouders. Dus ja, ik noem hem expres bij zijn volledige naam om hem te irriteren. Hij haat die naam, en ik geniet van de zure blik die hij me nu toewerpt.

Stiekem geniet ik van ons gebruikelijke broedergemis, en terwijl ik met mijn knokkels over zijn hoofd wrijf om uit zijn greep te komen, voel ik een tevreden glimlach op mijn gezicht verschijnen. We lopen de kamer uit, maar ik blijf even staan, nog steeds lachend, iets wat tegenwoordig niet vaak voorkomt.

Aris stopt ook, alsof hij me niet gehoord heeft, en zegt met een ondeugende glimlach: '... plus, ik durf te wedden dat ze je de beste seks van je leven gaat geven.' Natuurlijk wist ik dat er iets ongepasts aan zat te komen.

'Uh ... denk jij vaak aan seks met mijn toekomstige vrouw?' vraag ik, met een nep-verbaasde blik.

'Misschien kunnen we een keertje ruilen?' Zijn wenkbrauwen gaan speels omhoog en omlaag.

‘Ben je helemaal gek geworden?’

Hij legt dramatisch een hand op zijn borst en doet alsof hij beledigd is. ‘Gek? Nee, broertje ... ik ben zo geboren!’

Wat een clown. Ik klop hem speels op zijn schouder en draai me om naar Memphis, die eindelijk komt aanlopen.

‘En? Klaar met slijmen bij mijn moeder?’ vraag ik grijnzend. Het amuseert me altijd hoe bang hij voor haar is. Niemand van ons toont haar zoveel respect als hij.

Hij negeert mijn opmerking volledig, en zijn vraag laat meteen zien dat hij niks heeft opgepikt van mijn opmerking over het delen van het bed met mijn toekomstige vrouw: ‘Dacht je nou echt dat we jouw laatste nacht als vrijgezel zomaar voorbij zouden laten gaan zonder wat ... hoe zal ik het zeggen ... grootsheid, ja?’

Aris slaat weer een arm om mijn nek en begint me mee te sleuren: ‘Al dat denken van jou, broertje, daar komt niks goeds van. Doe je batterijen erin en laat het gewoon allemaal op je afkomen. We mogen niet vaak losgaan, dus deze kans laten we niet liggen.’

‘Doe je batterijen in...’ Typisch Aris. Misschien moet ik vanavond maar eens een voorbeeld aan hem nemen. Hij lijkt altijd gelukkig, dus hij doet blijkbaar iets goed. Misschien moet ik gewoon stoppen met al dat nadenken en voor één keer genieten. Gewoon alles over me heen laten komen en me geen zorgen maken over dingen die ik toch niet kan veranderen.

‘Maar wat gaan we eigenlijk doen?’ Ik heb het feest niet zelf georganiseerd en heb geen idee wat er allemaal op de planning staat. ‘Kan ik m’n cowboylaarzen aan?’

Memphis haalt ons inmiddels in en komt aan mijn andere kant lopen: ‘Absoluut, mi vriend! Adem zonder z’n laarzen is als een laboratorium zonder Bunsenbrander... gewoon niet compleet, toch?’ Hij geeft me een vriendschappelijke klap op mijn schouder, en samen lopen we de nacht in, terwijl ik me afvraag wat in godsnaam een Bunsenbrander is ...

Het is veel later op de avond wanneer de schaars geklede Barbie me vraagt: ‘Hoe oud ben je eigenlijk?’ Ze zit al een tijdje als een soort schoothondje op de grond tussen mijn benen en geeft me een indrukwekkend, maar oninteressant uitzicht op haar decolleté. Ze kijkt me met grote, blauwe ogen aan.

‘Wat een stomme vraag. Ik vraag jou toch ook niet hoe oud je bent?’ zeg ik, terwijl ik het me gemakkelijk maak in de Chesterfield, een trek van mijn sigaar neem en mijn bourbon langzaam rondwals in het glas.

Het is diep in de nacht, en ik ben nog steeds bezig alle indrukken van deze zogenaamde feestelijke dag te verwerken. Mijn vrienden en entourage (voornamelijk vrouwen die ik nog nooit eerder heb gezien, maar die er zeker mogen zijn) begonnen de avond met een verfijnde ‘SubliMotion’-ervaring in een van de beste restaurants aan de haven van Sydney. Normaal gesproken vindt die culinaire show alleen plaats op Ibiza, maar de chef heeft speciaal voor mij zijn team naar Sydney gehaald om een exclusief diner te bereiden, in een restaurant dat volledig voor ons was afgesloten.

Daarna liepen we, zoals altijd omringd door onzichtbare beveiliging, naar het Sydney Opera House. Daar gaf het beroemde Venice Baroque Orchestra, dat normaal gesproken in Venetië verblijft, een privéoptreden. Mijn vrienden weten hoe gek ik ben op Vivaldi, dus ze hadden het orkest speciaal laten overvliegen.

En nu, terwijl Vivaldi zachtjes op de achtergrond speelt, merk ik dat de muziek me rust geeft. Het troost me, op de een of andere manier. Ik zou blij moeten zijn, maar dat ben ik niet. Het maakt niet uit hoeveel geld ik uitgeef aan eten, vrouwen of wat dan ook—er is een leegte in me die ik niet kan vullen. En niemand lijkt het iets te schelen. Mensen vinden dat ik me niet zo moet aanstellen. Ik heb

alles wat ik maar kan wensen, dus waarom zou ik me zo voelen? Of zijn het soms de zenuwen voor mijn huwelijk gewoon?

Natuurlijk zegt niemand het hardop, want niemand zou zo tegen me durven praten, maar dat is wat ze denken.

Misschien hebben ze gelijk. Misschien probeer ik mezelf ervan te overtuigen. Maar toch... ik krijg dat lege gevoel maar niet weg, hoe hard ik ook mijn best doe. Wat probeert mijn hart me eigenlijk te vertellen?

Ik schud de onrustige gedachten van me af en probeer toch te genieten van dit feest, waar ze zo hard hun best voor hebben gedaan om te organiseren. Ik laat alles over me heen komen en doe met alles mee, behalve met hun verzoek om die vreselijke housemuziek te draaien. Het is Vivaldi of niets.

Wat dat betreft kan het me echt niet schelen wat anderen ervan vinden. Het is tenslotte mijn feest, en ik draai verdomme wat ik wil. Als mijn vrienden het moeilijk vinden om erop te dansen of zich op hun manier te vermaken, dan is dat hun probleem. We kijken uit over mijn infinity zwembad, verlicht met blauwe en roze onderwaterlichtjes, waar vrouwen van alle soorten en maten verleidelijk op luchtbedden liggen te pronken. Ik vraag me af waar mijn jongens eigenlijk zijn.

En dan komt Memphis aangerend, met een uitgelaten en losgeslagen blik, zijn tong uitgestoken. Zonder te stoppen neemt hij een enorme sprong en duikt met zijn smoking en al het water in. Lachend komt hij weer boven, happend naar adem. Hij schudt het water uit zijn haar, grijpt een van de vrouwen van haar luchtbed en kust haar vol op haar natte, naar adem happende mond. En Aris? Die heb ik al een tijdje niet gezien. Waarschijnlijk vermaakt hij zich ergens met een of meerdere vrouwen in een van de spelkamers.

'Ik ben drieëntwintig,' hoor ik ineens van tussen mijn benen. Oh ja, die Barbie. Zit ze hier nog steeds? En wanneer heb ik aangegeven dat ik geïnteresseerd ben in haar leeftijd?

‘Fijn voor je...’ zucht ik, terwijl ik verveeld om me heen kijk. Wanneer is dit "geweldige" feest eindelijk voorbij?

De gebruikte blondine in haar bikini doet me denken aan een of andere pornstar. Ze heet vast iets als Electra. Of misschien is ze een mislukte Pamela Anderson-kloon.

‘Nee, echt ...’ zegt ze terwijl ze langzaam en op een semi-verleidelijke manier opstaat en zich schrijlings op mijn schoot nestelt.

‘Wacht!’ roep ik, veel te laat. Ik wil helemaal niet dat ze op me komt zitten. Nu moet ik mijn sigaar en drankje op het tafeltje leggen. Wat een irritant persoon ... ik was al klaar met dit gesprek voordat zij überhaupt geboren was.

‘Hoe oud ben jij eigenlijk?’ vraagt ze, terwijl ze haar armen om mijn schouders slaat en haar gezicht zo dicht bij het mijne brengt dat ik nergens anders naar kan kijken. Ziet ze echt niet dat ik geen zin in haar heb?

Ik zucht voor de zoveelste keer en geef antwoord. ‘Ik ben achtendertig ...’ hopelijk snapt ze de hint en vertrekt ze snel.

‘Oh ... dat zou je niet zeggen. Je ziet er veel jonger uit. Ik dacht dat je niet oud genoeg zou zijn voor een serieuze relatie ...’ ze beweegt haar heupen suggestief op mijn schoot, maar mijn lichaam reageert totaal niet.

‘Ik doe niet aan relaties,’ zeg ik droog, terwijl ze nu mijn schouders probeert te masseren en ik mijn uiterste best doe om haar niet aan te raken.

‘Maar ... je gaat morgen toch trouwen?’ Haar verbaasde blik maakt haar er niet bepaald aantrekkelijker op.

‘En dus?’ Ik probeer me zo te draaien dat ik mijn drankje weer kan pakken.

‘Nou? Dat is toch een serieuze relatie?’ Ze likt verleidelijk haar onderlip, maar ik besef dat ik hier nu echt klaar mee ben.

Ik zucht, alweer, want ik ben nu echt absoluut en helemaal afgehaakt:

‘Dat is een verbintenis. Een contract. Geen relatie.’

‘O ... maar dan kunnen we wel ...’ ze kijkt verleidelijk naar mijn slappe kruis, en ik sta op terwijl ze doorgaat met haar zin: ‘... ergens anders heen gaan waar het rustiger is?’ Haar stem gaat omhoog als ze beseft dat ik haar van me af aan het tillen ben terwijl ik opsta.

Ik besluit dat ik naar huis ga en antwoord met een strakke kaak terwijl ik over mijn schouder naar haar kijk: ‘Doe maar. Er zijn hier genoeg slaapkamers. Ik ga naar huis.’ Ze trekt een pruillip en ik haal mijn sleutels tevoorschijn.

‘Hey, hey, waar ga *jij* ineens heen?’ Daar is mijn lieve broer dan eindelijk! Zijn haar zit in de war en alle knoopjes van zijn overhemd zijn los. Er zitten wel drie verschillende kleuren lipstick op zijn mond en wangen.

‘Naar huis. Blijf jij maar lekker feesten. Maar ik heb morgen een zware dag voor de boeg, dus ...’ ik loop de tuin uit terwijl hij me volgt. ‘Ja, maar eerst hebben we nog een verrassing voor je!’ Hij fluit luid met zijn vingers in zijn mondhoeken en iedereen kijkt op.

‘Dames en heren!’ roept hij luidsmonds: ‘Als jullie mij nu meteen zouden willen volgen? We hebben een kleine verrassing voor het feestvarken hier! Loop allemaal achter ons aan naar de zijkant van het huis!’ Hij slaat nonchalant maar dwingend een arm om mijn nek zoals hij altijd doet en begint met mij weg te lopen.

Memphis komt achter ons aangerend, nu zonder zijn natte jasje en overhemd, waardoor zijn gespierde bovenlijf zichtbaar is. Hij knipt meermaals met zijn vingers en heeft een grote roze fles in zijn hand. Misschien champagne? De vrouwen om hem heen vallen bijna in katzwijn bij het zien van zijn indrukwekkende torso. Maar niemand doet iets.

Dus fluit Aris plotseling zo hard als hij kan en maakt tegelijkertijd een draaiende beweging met zijn hand in de lucht. Nu komen de mensen *wel* uit het zwembad en in beweging.

Terwijl we voorzichtig de trap aflopen, grijpt Memphis me van achteren vast en trekt een natte doek uit zijn zak die hij snel voor mijn ogen houdt een aan mijn hoofd vast begint te binden.

‘He bah, het is nat, kerel! Verdomme! Wacht even, man! Ik kukel hier zo van de trap af!’ We blijven lachend midden op de trap staan terwijl mijn vriend het doek van achteren vastmaakt en ik niets meer kan zien.

‘Sorry kerel, maar ik was vergeten dat ik een blinddoek in mijn zak had toen ik in het zwembad sprong.’ Hij knipt weer met zijn vingers en we beginnen weer te lopen, voorzichtig heel voorzichtig op de steile trap.

‘Kom op, man! Moet dit nou echt?’ vraag ik verveeld, terwijl ik aan het doek trek, probeerend iets te zien te krijgen.

Iemand slaat mijn hand weg en Aris antwoordt: ‘Natuurlijk wel, kerel! Anders is het toch geen verrassing?’ Inmiddels hoor ik de andere gasten die ons volgen. Eenmaal onderaan is er wat geroezemoes en hoor ik mensen bewonderend zuchten tot het ineens plotseling stil wordt.

‘Ben je er klaar voor?’ vraagt mijn broer.

‘Zeker weten!’ verkondig ik en zucht. Ik vraag me af wat ze in godsnaam voor me hebben geregeld, aangezien ik al alles heb wat ik ooit zou willen. En dan, dan valt de blinddoek op de grond en kijken we allemaal naar een vreemd uitziende auto.

Het ziet eruit als een raceauto. Wit met een ronde koepel als voorruit en twee uitstekende lange delen aan beide zijkanten die op vleugels lijken.

‘Het is een aircar!’ verkondigt een enthousiaste en springende Memphis. Iedereen om ons heen begint te klappen en komt dichterbij om het voertuig beter te bekijken.

‘Wow! Een aircar? Bedoel je dat dit ding kan vliegen?’

‘Ja! En jij gaat erin! Nu! Vanavond!’

‘Hmm ... ben je vergeten dat ik hoogtevrees heb en dat dat de reden is dat hoewel ik wel kan vliegen, dat ik dat nooit doe?’ Ik kruis mijn armen om het kippenvel dat zich over mijn hele lichaam lijkt te willen uitbreiden, te stoppen.

‘Oh, ik wist niet dat je zo’n bangerik was broer!’ Aris stoot mijn schouder terwijl hij lacht.

‘Misschien is dit een van die dingen die je *wel* moet doen dan! *Juist* omdat je bang bent. Om over die angst te komen, weet je wel? Net zoals met dat huwelijk van je. Want ...’ hij wijst met een beschuldigend vingertje en zijn hand voor zijn irritant lachende mond ‘... de grote man hier is bang voor een vrouw!’

Niemand praat zo tegen mij. Behalve deze twee dan. Zij hebben schijt aan alle protocollen en regels. En Memphis ... soms denk ik dat hij de werkelijke baas is van onze familie. Niet ik.

‘*Ha ... ha ... ha ...!*’ Lach ik op niet enthousiaste wijze. ‘Wat zijn we weer grappig! Ik ben heus niet bang voor een vrouw. En al helemaal niet voor het huwelijk! En trouwens ... hoe oud ben je eigenlijk? Denk je nou echt dat je mij kunt motiveren om in dit ding te springen door mij uit te dagen?’

Beide mannen antwoorden niet met woorden, maar kijken me uitdagend aan terwijl ze, in wat een ingestudeerde beweging lijkt, tegelijkertijd hun armen kruisen.

Na een paar seconden bestudeer ik het voertuig en vraag me wel af hoe het zou zijn om ermee door de lucht te zweven: ‘*Kan* ik hiermee vliegen?’ Ik ben alleen conventionele vliegtuigen gewend. En onderzeeërs. En motoren. En natuurlijk auto's. Maar geen vlieg ... auto's ...’

‘Natuurlijk kun jij dat! Alleen zul je het echt helemaal zelf moeten doen, aangezien ik nog geen tijd heb gehad om onze kunstmatige intelligentie aan te sluiten.’

‘Maar ik heb al aardig wat gedronken ...’ ik druk op een knop aan de zijkant van de machine en de glazen koepel gaat langzaam omhoog,

waardoor het dashboard en de besturing zichtbaar worden die er inderdaad uitzien als die van een normaal vliegtuig.

Memphis houdt dan ineens die vreemde roze fles voor mijn neus: 'Daar hebben we dit drankje voor. Als je hier een paar slokken van neemt, lost het alle alcohol op en ben je weer helder.' Mijn vriend is de baas van de baas van de baas van alle laboratoria van onze familie en van de agenda. Hij is een van de slimste mensen ter wereld, een waar genie, ook al ziet hij er eerder uit als een topmodel dan als de chemicus/nerd die hij eigenlijk is. Ik vertrouw hem, dus als hij zegt dat het drankje doet wat hij beweert, geloof ik hem. Hij heeft het goedje waarschijnlijk zelf uitgevonden.

'Oké, maar er is maar ruimte voor één persoon. En jullie dan?'

'Wij hebben er al in gevlogen, natuurlijk. Nu is het jouw beurt!' Mijn vriend duwt de fles in mijn handen en knikt bemoedigend. Ik neem een paar slokken. Het smaakt naar ijzer en zout.

'Bah! Wat is dit dan eigenlijk?' vraag ik terwijl ik de fles teruggeef.

'Dat wil je niet weten, mijn vriend. Vertrouw me.' Memphis klinkt vreemd. Een beetje verdrietig zelfs. Maar dan tikt Aris me op mijn schouder en is het tijd om in te stappen.

Met een gevoel van opwindning stap ik in het voertuig. De motor klinkt krachtig en de versnelling is snel en soepel. Ik rijd de lege weg van ons landgoed af en na een lange aanloop, stijg ik op terwijl iedereen juicht en applaudisseert. Het gaat verrassend soepel allemaal, en ik vraag me af waarom dat me zo verbaast.

En zo vlieg ik. Naar beneden kijken is niet mogelijk dus kijk ik alleen vooruit en omhoog naar de donkere avondlucht. Ik vlieg zonder te weten wat er in dat roze goedje zat, maar ik vraag me wel af wat het precies was, want ik word ineens overvallen door een gevoel van rust en onoverwinnelijkheid.

Terwijl ik hoog boven de wereld zweef, geniet ik van de rust en de stilte. Ik ben eindelijk eens alleen, zonder de normaal altijd aanwezige bodyguards, geheime dienst, medewerkers of

familieleden. Het is geweldig. Het gevoel van vrijheid. Van rust. De kleuren worden intenser, de vormen scherper, de geuren sterker. Ik voel me als een god terwijl ik over hoge bergen vlieg. Af en toe voel ik de hoogtevrees opkomen, maar dan slik ik en kijk ik omhoog, en dan gaat het weer.

Ik verlies elk besef van tijd en vlieg tussen de wolken door. Ik ben één met de wereld, en de wereld is van mij. Dit is het beste cadeau ooit. Ik wil hier nooit meer weg.

Maar dan gaat er plotseling een alarm af en begint het dashboard te knipperen. Verdomme. Wat is er nu weer? Ineens begint het voertuig een duikvlucht te nemen. Ik krijg de neus met geen mogelijkheid meer omhoog, en de grond komt met een razende snelheid dichterbij.

Fuck!

Met grote ogen bekijk ik het dashboard, op zoek naar een knop om op te duwen, waarmee ik iemand kan bereiken die mij kan helpen. Mijn mensen weten dat ik aan het vliegen ben en zullen me toch zeker wel op afstand in de gaten houden zijn?

Ik druk in het wilde weg op verschillende knoppen: 'Hallo? Hallo? Is daar iemand?' Maar er gebeurt helemaal niets. Ik check mijn zakken, maar heb mijn mobiele niet bij.

Ik draai me om en scan snel het hele toestel. Er zal toch wel iets zijn wat ik nu kan doen? Maar er komt niets in me op. Ondertussen daalt het voertuig steeds harder af en zie ik de bergen steeds dichterbij komen.

Oh, fuck!

Ik besluit mijn ogen te sluiten en mezelf toe te spreken: 'Rustig blijven Adem. Angst is een klootzak. Je wordt er dommer van. Je moet rustig worden en dan komt het wel goed.'

Ik haal een paar keer diep adem en voel de angst langzaam wegebben. Wanneer ik mijn ogen weer open, spot ik plotseling een rode knop op de deur met een instructie erbij: 'In geval van een calamiteit,

druk op de rode knop voor activatie van het trackingsysteem en het opstarten van de automatische landingsprocedure.’

Zonder te aarzelen druk ik erop. Het alarm stopt. Alles stopt. Het toestel begint langzamer te vliegen en stabiliseert. We dalen nog steeds, maar nu veel geleidelijker. Oké ... dit lijkt goed te gaan. Terwijl ik me realiseer dat het waarschijnlijk allemaal in orde komt, voel ik mezelf langzaam rustiger worden.

Maar dan ... voel ik ineens een onverwachte ruk naar rechts. Het toestel maakt een scherpe draai, alsof het uit balans is. Mijn hart slaat weer op hol terwijl ik met beide handen de armleuningen vastgrijp. Voordat ik goed en wel kan beseffen wat er gebeurt, begint het vliegtuig plotseling in een snelle duikvlucht te gaan. De lichte stabiliteit van een paar seconden geleden is compleet verdwenen.

De lucht voelt zwaarder, de druk neemt toe, en alles om me heen lijkt sneller te bewegen. Ik kijk naar buiten en zie de grond gevaarlijk snel dichterbij komen. Mijn adem stukt. Wat is er nu aan de hand? Dit zou toch de automatische landingsprocedure moeten zijn?

Paniek begint weer op te borrelen terwijl het toestel steeds verder naar beneden raast.

Oh, nee. Nee, nee ... dit is niet goed ... ik zie de bomen in een razend tempo dichterbij komen en hou mezelf vast voor de klap.

En dan ... dan wordt alles zwart.

2 - Engel van mij

Adem

Ik word plotseling wakker door het geluid van vogels dat mijn bewustzijn binnendringt. Ik probeer mijn ademhaling onder controle te krijgen, maar het voelt alsof mijn longen niet willen meewerken. Een scherpe, prikkelende pijn brandt in mijn keel, en mijn pogingen om mijn ogen te openen mislukken – de pijn is te intens. Dus knijp ik ze steviger dicht. Instinctief zwaai ik met mijn handen naast me, voorzichtig de omgeving aftastend. Waar ben ik? Ben ik nog steeds in de aircar?

Nee, nee. Ik lig nu met mijn buik op de grond. Ik ruik de vochtige aarde en voel de kou die mijn huid omhult. Mijn handen tasten struiken en bladeren om me heen. Het kost me ontzettend veel moeite om bij bewustzijn te blijven. Mijn oogleden voelen loodzwaar aan, en het lukt me niet om ze open te krijgen.

Wanhoop en kwetsbaarheid overspoelen me, emoties die ik nauwelijks ken. Een gevoel van machteloosheid grijpt me bij de keel. Hoe ga ik hieruit komen? Ik blijf roerloos liggen, terwijl mijn gedachten verdrinken in een maalstroom van angst en onzekerheid. Het idee dat ik geen controle meer heb, maakt me misselijk.

Door spleetjes tussen mijn wimpers vang ik een glimp op van een silhouet vlakbij. Het is een vrouw, met haar gezicht dicht bij het mijne, terwijl ze me onderzoekend aankijkt. De aanblik van haar, in combinatie met mijn toestand, maakt me nog angstiger. Wat wil ze? Gaat ze me helpen, of ben ik nog dieper in de problemen geraakt?

Haar felblauwe ogen kijken bezorgd, alsof ze dwars door me heen kijkt, en haar korte, zwarte haar waait zachtjes in de wind.

Ik probeer iets te zeggen, maar het lukt niet. Elke ademteug brengt een stekende pijn met zich mee. Ik dwing de angst naar de achtergrond en, met de laatste restjes kracht die ik heb (en dat is niet veel), strek ik mijn hand naar haar uit. Ze moet me helpen, dat is het enige wat mijn verwarde brein nog kan denken.

Gelukkig lijkt ze mijn stille smeekbede te begrijpen. Ze knielt naast me neer. Een diepe hoest schudt mijn borstkas, gevolgd door een kreun die ik direct betreur, want zelfs dat doet pijn. Heb ik iets gebroken? De gedachte schiet door me heen terwijl de pijn als een golf door mijn lichaam trekt.

Ze leunt voorover, haar blik ernstig en bezorgd. Haar ogen lijken een zweem van verdriet te dragen. Mijn longen piepen bij elke ademhaling, en paniek overvalt me bij de gedachte dat mijn leven langzaam wegglijdt.

‘Verdomme, wat moet ik hier nu mee?’ mompelt ze zacht tegen zichzelf, terwijl ze voorzichtig haar kleine hand op de mijne legt.

‘Hallo?’ Hoor ik haar zeggen. ‘Ben je in orde?’

Ik pak haar vingers vast en probeer ze naar me toe te trekken terwijl ik met mijn piepende longen adem probeer te halen.

‘Wat nu, Pat? Heb jij nog slimme ideeën?’ hoor ik de vrouw vragen. Aan wie vraagt ze dat? Niemand geeft antwoord, maar dan hoor ik een hond blaffen.

De vrouw reageert: ‘Oh ja! Geweldig idee!’

Praat ze nou met haar hond? Of ben ik nu gek aan het worden?

Dan richt ze zich tot mij en vraagt: ‘Heb jij een mobiele telefoon? Zodat we een dokter of het alarmnummer kunnen bellen?’

Elk deel van mijn lichaam doet pijn, zelfs mijn gezicht trekt samen als ik probeer te spreken. ‘Nee ... geen ziekenhuis,’ breng ik met moeite uit, mijn stem vreemd krakend en zacht, bijna onherkenbaar als de mijne.

Voor mensen zoals ik is de reguliere gezondheidszorg geen optie. Hun methoden ... we vinden ze te ... hoe zal ik het zeggen? Barbaars, dat is het juiste woord. Ik moet daar ver vandaan blijven.

Alleen al bij de gedachte om daar terecht te komen, voel ik een golf van blinde paniek opkomen. Met al mijn kracht slaag ik erin uit te brengen: 'Niemand ...' voordat ik mijn hoofd weer op de grond laat vallen, happend naar adem terwijl mijn uitgeputte longen schreeuwen om lucht.

'Mag ik niemand bellen? Maar waarom?' Haar toon is ongelovig, bijna schreeuwerig.

Ik knijp stevig in haar hand en spreek met vastberadenheid: 'Nee, geen dokters.'

Terwijl ik haar zo goed mogelijk observeer, verschijnt er achter haar een ongewoon blauw roze licht. Het is een vreemd licht, schijnbaar uitstralend vanuit haar hele wezen. Het golft vanaf haar rug, uitwaaierend naar links en rechts om dan weer in een cirkel onderaan haar rug te verdwijnen.

Ik knipper een paar keer met mijn ogen, maar het licht blijft hetzelfde. Ze lijkt bijna op een engel, alsof haar aanwezigheid alleen al mijn ongemak wat verzacht. Zelfs nu, in deze kwetsbare toestand, raakt haar schoonheid me diep, als een lichtpunt in dit donkere moment. Of is dit nog steeds die vieze roze champagne die me parten speelt?

Voorzichtig raak ik haar gezicht aan met mijn vingertoppen, om te checken of ze echt is. Ze schrikt even en leunt wat naar achteren, maar blijft staan en laat het toe. Zonder dat ik erover nadenk, vraag ik: 'Ben jij soms een engel?'

Dat is de enige logische verklaring die ik voor haar goddelijke verschijning kan bedenken. Of heb ik soms mijn verstand verloren?

Ze bekijkt me op rare wijze, knippert een paar keer en zegt dan: 'Oké, oké. Je moet in ieder geval naar binnen, want je kunt hier niet blijven liggen. Maar ik kan je onmogelijk dragen. Misschien heb ik